

VISTULARTE

TAMARA ŁEMPICKA Y EL POPOCATEPETL

LA AMISTAD Y LA MUERTE BAJO EL VOLCÁN

PRZYJAŹŃ I ŚMIERĆ POD WULKANEM

DE POLONIA A ARGENTINA

LA HISTORIA DE UN EMIGRANTE

Z POLSKI DO ARGENTYNY

DZIEJE PEWNEGO EMIGRANTA

SANDRA NORIEGA URÍZAR

EMBAJADORA DE GUATEMALA

AMBASADOR GWATEMALI

PORTADA STRONA TYTUŁOWA

La entrevista con SE Embajadora de Guatemala en Polonia, Sandra América Noriega Urizar de Kugler, nos abrió una ventana cercana y sincera a su historia diplomática, sus raíces guatemaltecas y su labor incansable en la representación de nuestro país. Con calidez y claridad, compartió detalles sobre el tiempo que lleva la embajada establecida en tierras polacas y su propio recorrido profesional, destacando los valores que la han guiado hasta convertirse en una figura clave para fortalecer los lazos entre Guatemala y Polonia. Esta conversación permite que la comunidad guatemalteca en Polonia conozca más de cerca a quien los representa, generando un puente de confianza, orgullo e identidad.

Wywiad z JE Ambasador Gwatemali w Polsce, Sandrą Amériqą Noriegą Urizar de Kugler, otworzył przed nami szczere i osobiste spojrzenie na jej dyplomatyczną historię, gwatemalskie korzenie oraz niestrudzoną pracę na rzecz reprezentowania swojego kraju. Z serdecznością i przejrzystością podzieliła się szczegółami dotyczącymi obecności ambasady na ziemiach polskich, a także swoją ścieżką zawodową, podkreślając wartości, które prowadziły ją do roli kluczowej postaci w umacnianiu więzi między Gwatemalą a Polską. Ta rozmowa pozwala społeczności gwatemalskiej w Polsce lepiej poznać swoją przedstawicielkę, budując most zaufania, dumy i tożsamości.

CARTA EDITORIAL LIST REDAKCYJNY

Bienvenidos a la primera revista digital en español y polaco un proyecto creado con pasión, ideas frescas y una visión global desde Polonia para el mundo.

Nace un nuevo espacio de encuentro, de conocimiento y de inspiración. Aquí hablaremos de lo que nos mueve, nos conecta y nos transforma: salud, ciencia, tecnología, arte, redes sociales, cultura y mucho más.

Esta revista es un puente entre lenguajes, culturas y maneras de ver el mundo. Queremos crear comunidad, compartir información de valor y abrir conversaciones que trasciendan fronteras.

¡Gracias por ser parte de este inicio!

La primera revista digital desde Polonia escrita en polaco y español. ¡Esto recién comienza!

Con cariño,
J. Walle

Witamy w pierwszym cyfrowym magazynie w języku hiszpańskim i polskim, projekcie stworzonym z pasją, świeżymi pomysłami i globalną wizją z Polski na świat.

Powstaje nowa przestrzeń spotkań, wiedzy i inspiracji. Będziemy tutaj mówić o tym, co nas porusza, łączy i zmienia: zdrowie, nauka, technologia, sztuka, media społecznościowe, kultura i wiele więcej.

Ten magazyn to most między językami, kulturami i sposobami postrzegania świata. Chcemy budować społeczność, dzielić się wartościową wiedzą i otwierać rozmowy, które przekraczają granice.

Dziękujemy, że jesteś częścią tego początku!

Pierwszy magazyn cyfrowy z Polski, napisany po polsku i po hiszpańsku. To dopiero początek!

Z serdecznymi pozdrowieniami,
J. Walle

El contenido no puede ser reproducido total o parcialmente sin citar la fuente y la liga a la página www.vistularte.pl

El contenido tiene fines informativos y de entretenimiento exclusivamente.

Las respuestas de entrevistas, contenido de los artículos particulares y los anuncios es responsabilidad exclusiva de los autores y los anunciantes y no refleja necesariamente el punto de vista de la revista **VISTULARTE** y **ALIVE TODAY FOUNDATION**.

El contenido de los anuncios publicitarios, así como el producto o servicio que ofrecen es responsabilidad exclusiva de cada anunciante.

(c) 2016-2025 ALIVE TODAY FOUNDATION.

Todos los derechos reservados.

¿Te interesa colaborar con nosotros?

Escríbenos un mensaje a vistularte@gmail.com

Zawartość nie może być powielana w całości lub w części bez podania źródła i linku do www.vistularte.pl

Zawartość służy wyłącznie celom informacyjnym i rozrywkowym.

*Odpowiedzi na wywiady, treść poszczególnych artykułów i reklam jest wyłączną odpowiedzialnością autorów i reklamodawców i niekoniecznie odzwierciedla poglądy magazynu **VISTULARTE** i **ALIVE TODAY FOUNDATION**. Za treść reklam, jak również za produkt lub usługę, które oferują, odpowiada wyłącznie reklamodawca.*

(c) 2016-2025 ALIVE TODAY FOUNDATION.

Wszelkie prawa zastrzeżone.

Chcesz z nami współpracować?

Wyślij nam wiadomość e-mail na adres vistularte@gmail.com

JUNIO / CZERWIEC 2025

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKA | TRENDY | SIECI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | CIENCIA | TENDENCIAS | REDES SOCIALES

VISTULARTE

Esta revista electrónica es una creación de la Fundación "Alive Today Foundation".

Ten e-magazyn jest dziełem Fundacji "Alive Today".

<http://www.alivetoday.org>

KRS **0000651571**

NIP **6762518425**

FUNDADOR "ALIVE TODAY FOUNDATION"
Y GESTION "VISTULARTE"
ZAŁOŻYCIEL FUNDACJI "ALIVE TODAY"
I ZARZĄDZANIE "VISTULARTE"

Juan Walle

REDACCIONES **ARTYKUŁY I REDAKCJA**

Anna Kraus

Weronika Bazydło

ARTE Y DISEÑO GRÁFICO
PROJEKT ARTYSTYCZNY I GRAFICZNY

Juan Walle

PUBLICIDAD
REKLAMA

vistularte@gmail.com

FOTOGRAFÍAS **FOTOGRAFIE**

FOTOGRAFÍAS Y ANIMACIONES
FOTOGRAFIE I ANIMACJE

90% de nuestras fotografías y animaciones son realizadas con Inteligencia artificial (AI), así que los derechos son propiedad de Alive Today Foundation, en caso de lo contrario se dará el reconocimiento al fotógrafo.

90% naszych fotografii i animacji powstaje przy użyciu sztucznej inteligencji (AI), dlatego prawa autorskie należą do fundacji Alive Today Foundation; w przeciwnym wypadku, autorstwo zostanie przypisane fotografowi.

ÍNDICE INDEKS

STACCATO CONCIERTO DEL CORO DE CÁMARA DE MÉXICO

KONCERT CHORU
KAMERALNEGO Z MEKSYKU

6

PERLA
CARO DE ROBERTIS

PERLA
CARO DE ROBERTIS

Pamiętając o swoich
południowoamerykańskich
korzeniach, De Robertis
wkracza do królestwa
realizmu magicznego.
THE GUARDIAN

PERLA

CARO DE ROBERTIS

12

16

SANDRA
NORIEGA URÍZAR

EMBAJADORA DE GUATEMALA

AMBASADOR GWATEMALI

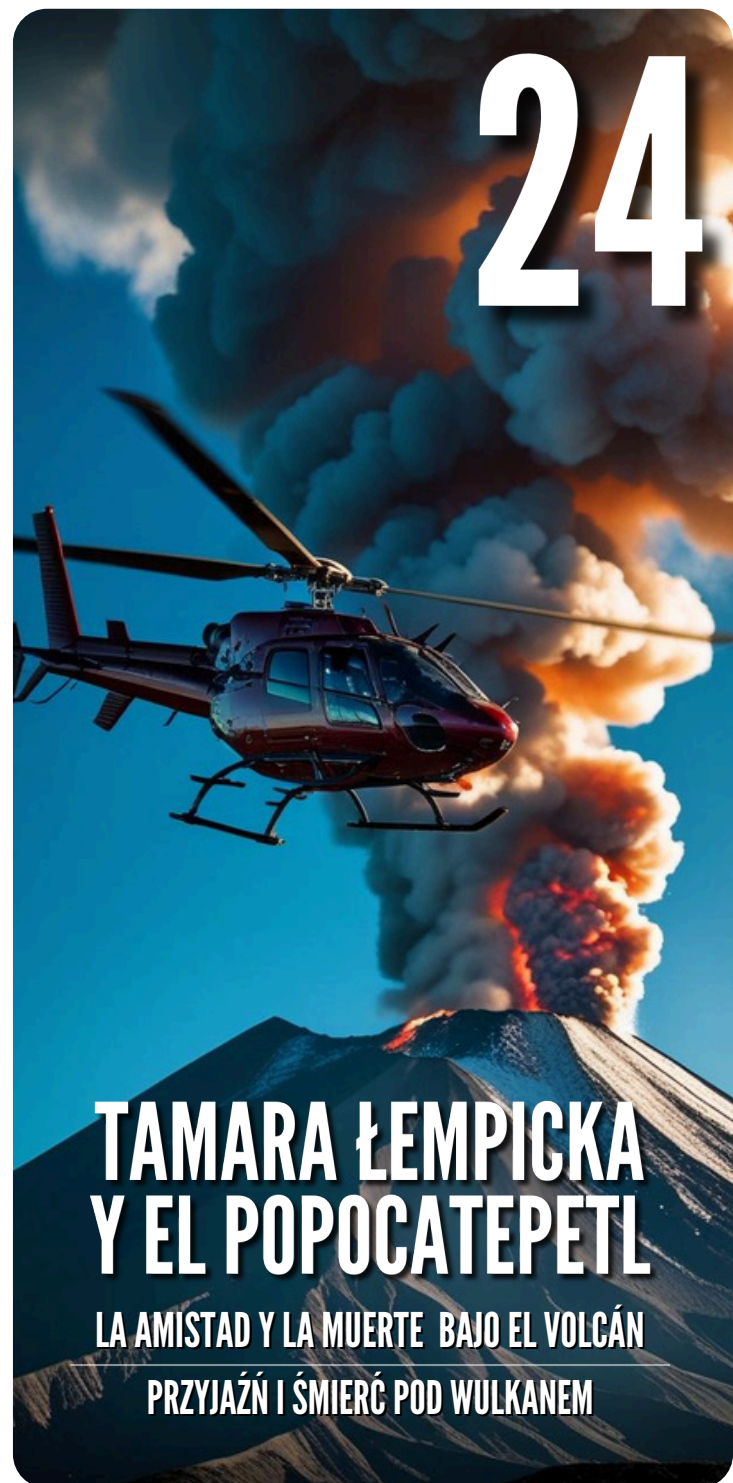
DE POLONIA A ARGENTINA

LA HISTORIA DE UN EMIGRANTE

Z POLSKI DO ARGENTYNY

DZIEJE PEWNEGO EMIGRANTA

28

24

TAMARA ŁEMPICKA Y EL POPOCATEPETL

LA AMISTAD Y LA MUERTE BAJO EL VOLCÁN

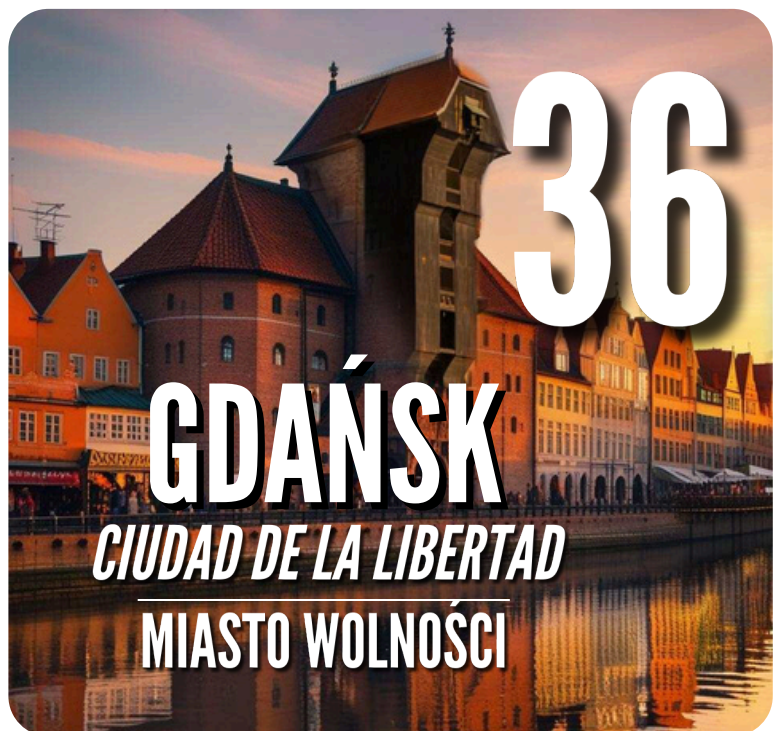
PRZYJAŹŃ I ŚMIERĆ POD WULKANEM

34

DÍA DE LA
BANDERA
ARGENTINA

*DZIEŃ FLAGI
ARGENTYNY*

36

GDAŃSK

CIUDAD DE LA LIBERTAD

MIASTO WOLNOŚCI

STACCATO CONCIERTO DEL CORO DE CÁMARA DE MÉXICO

KONCERT CHÓRU
KAMERALNEGO Z MEKSYKU

El recital del Coro de Cámara de México Staccato tuvo lugar el 16 de junio en la antigua Iglesia del Divino Salvador de Varsovia. El concierto fue un bálsamo para el alma musical de los más de 200 asistentes. El espléndido evento fue organizado por la Embajada de México en Polonia, en colaboración con varias instituciones y con la parroquia anfitriona. También estuvieron presentes el embajador de la República Bolivariana de Venezuela, S.E. Luis Gómez Urdaneta, y el embajador de Brasil, S.E. Haroldo de Macedo Ribeiro. El evento formó parte de la celebración del Año de la Mujer Indígena 2025.

Recital Kameralnego Chóru Meksyku Staccato odbył się 16 czerwca w zabytkowym warszawskim Kościele Świętego Zbawiciela. Koncert okazał się prawdziwym balsamem dla muzycznych dusz ponad 200 słuchaczy. Wydarzenie zostało zorganizowane przez Ambasadę Meksyku w Polsce we współpracy z licznymi instytucjami oraz miejscową parafią. W uroczystości uczestniczyli również ambasador Boliwariańskiej Republiki Wenezueli, JE Luis Gómez Urdaneta, oraz ambasador Brazylii, JE Haroldo de Macedo Ribeiro. Koncert był częścią obchodów Roku Kobiety Rdzennej 2025.

El concierto se dividió en tres partes: música sacra, música latinoamericana y música mexicana. En la primera parte, el coro interpretó tres obras de música sacra, entre ellas una conocida versión del "Ave María". Este segmento estableció un tono reflexivo y profundo, aunque no estuvo exento de sorpresas: la última pieza fue interpretada en estilo jazz, un género poco común en templos religiosos.

Koncert podzielony był na trzy części: muzykę sakralną, muzykę latynoamerykańską oraz muzykę meksykańską. W pierwszej części chór wykonał trzy utwory sakralne, w tym znaną wersję Ave Maria. Ta część wprowadziła refleksyjny i głęboki nastrój, choć nie zabrakło zaskoczenia: ostatni utwór wykonano w stylu jazzowym – gatunku rzadko spotykanego w przestrzeni sakralnej.

El estimado embajador de México, Juan Sandoval Mendiolea, honró el evento con su presencia e inauguró el recital. Durante su discurso, destacó la importancia de la presentación de uno de los coros más reconocidos de la Universidad Nacional Autónoma de México. Asimismo, expresó su agradecimiento a todas las personas e instituciones que colaboraron para hacer posible esta velada.

Szanowny ambasador Meksyku, Juan Sandoval Mendiolea, zaszczylił wydarzenie swoją obecnością i oficjalnie je otworzył. W swoim wystąpieniu podkreślił znaczenie koncertu jednego z najbardziej cenionych chórów Narodowego Uniwersytetu Autonomicznego Meksyku. Wyraził również wdzięczność wszystkim osobom i instytucjom, które przyczyniły się do organizacji tego wyjątkowego wieczoru.

La segunda parte estuvo dedicada a la música latinoamericana. Incluyó obras cargadas de ritmo provenientes de Argentina, Cuba, Colombia y Brasil, entre otros países. Una de las piezas más destacadas fue *Chan Chan*, de Cuba, en la cual los intérpretes improvisaron con gran soltura. Cabe destacar también la obra final de esta sección: *Kasar mie la gaji*, en lengua africana, que significa “La tierra está cansada”. Esta poderosa pieza, según explicó el director Marco Antonio Ugalde, transmite un mensaje ambiental claro: la Tierra está agotada por la contaminación y el uso excesivo de sus recursos naturales. Los cantantes repiten la frase “Kasar mie la gaji” primero en tono meditativo, luego como lamento, y finalmente como una exigencia. Fue, sin duda, un momento muy conmovedor.

La tercera parte del programa presentó siete piezas de México. Comenzó con un canto de origen maya, *Xtoles*, durante el cual los cantantes imitaron con sonidos y gestos los instrumentos de esa cultura ancestral. Le siguió *La muerte sonriente*, dedicada al Día de los Muertos, una gran festividad en la que, según la tradición, los difuntos regresan a visitarnos. En esta pieza se utilizaron instrumentos prehispánicos como el *teponaztli*, los *ayoyotes* y el *silbato de la muerte*, cuyo sonido –según el director– es verdaderamente espeluznante.

Para cerrar el programa, el coro interpretó cuatro canciones populares mexicanas: *La Llorona*, *El Cascabel*, *Bésame mucho* y *La Bamba*. Esta última, energética y ampliamente conocida en Polonia, fue un final alegre y festivo para el recital.

Druga część była poświęcona muzyce latynoamerykańskiej. Zabrzmiały utwory pełne rytmu z Argentyny, Kuby, Kolumbii czy Brazylii. Jednym z wyróżniających się momentów była kubańska *Chan Chan*, w której artyści improwizowali z wielką swobodą. Na szczególną uwagę zasługiwał także finał tej części – utwór *Kasar mie la gaji* w języku afrykańskim, co oznacza „Ziemia jest zmęczona”. Jak wyjaśnił dyrygent Marco Antonio Ugalde, pieśń ta niesie ze sobą ekologiczne przesłanie: Ziemia cierpi z powodu zanieczyszczeń i nadmiernej eksploatacji zasobów naturalnych. Artyści powtarzają frazę „Kasar mie la gaji” najpierw w zadumie, później jako lament, a na końcu z siłą żądania. Był to jeden z najbardziej poruszających momentów koncertu.

Trzecia część programu przedstawiła siedem utworów meksykańskich. Rozpoczęła ją pieśń majańska *Xtoles*, podczas której śpiewacy naśladowali dźwięki i gesty tradycyjnych instrumentów tej kultury. Następnie zabrzmiał utwór *La muerte sonriente*, poświęcony meksykańskiemu Dniu Zmarłych – radosnemu świętu, w które, według tradycji, dusze zmarłych odwiedzają żyjących. W utworze tym wykorzystano przedhiszpańskie instrumenty, takie jak *teponaztli*, *ayoyotes* oraz *silbato de la muerte*, tzw. gwizdek śmierci, który – jak podkreślił dyrygent – wydaje przerażający dźwięk.

Na zakończenie programu chór wykonał cztery popularne pieśni meksykańskie: *La Llorona*, *El Cascabel*, *Bésame mucho* oraz *La Bamba*. Ta ostatnia, niezwykle energetyczna i dobrze znana polskiej publiczności, była radosnym i pełnym wdzięku finałem recitalu.

La recepción del público fue espectacular, con una ovación de pie. Por ello, el coro ofreció un bis que deleitó a todos los presentes.

¡Un recital verdaderamente inolvidable!

Reakcja publiczności była entuzjastyczna – chór został nagrodzony owacją na stojąco. W odpowiedzi artyści wykonali bis ku ogromnej radości wszystkich obecnych.

To był naprawdę niezapomniany koncert!

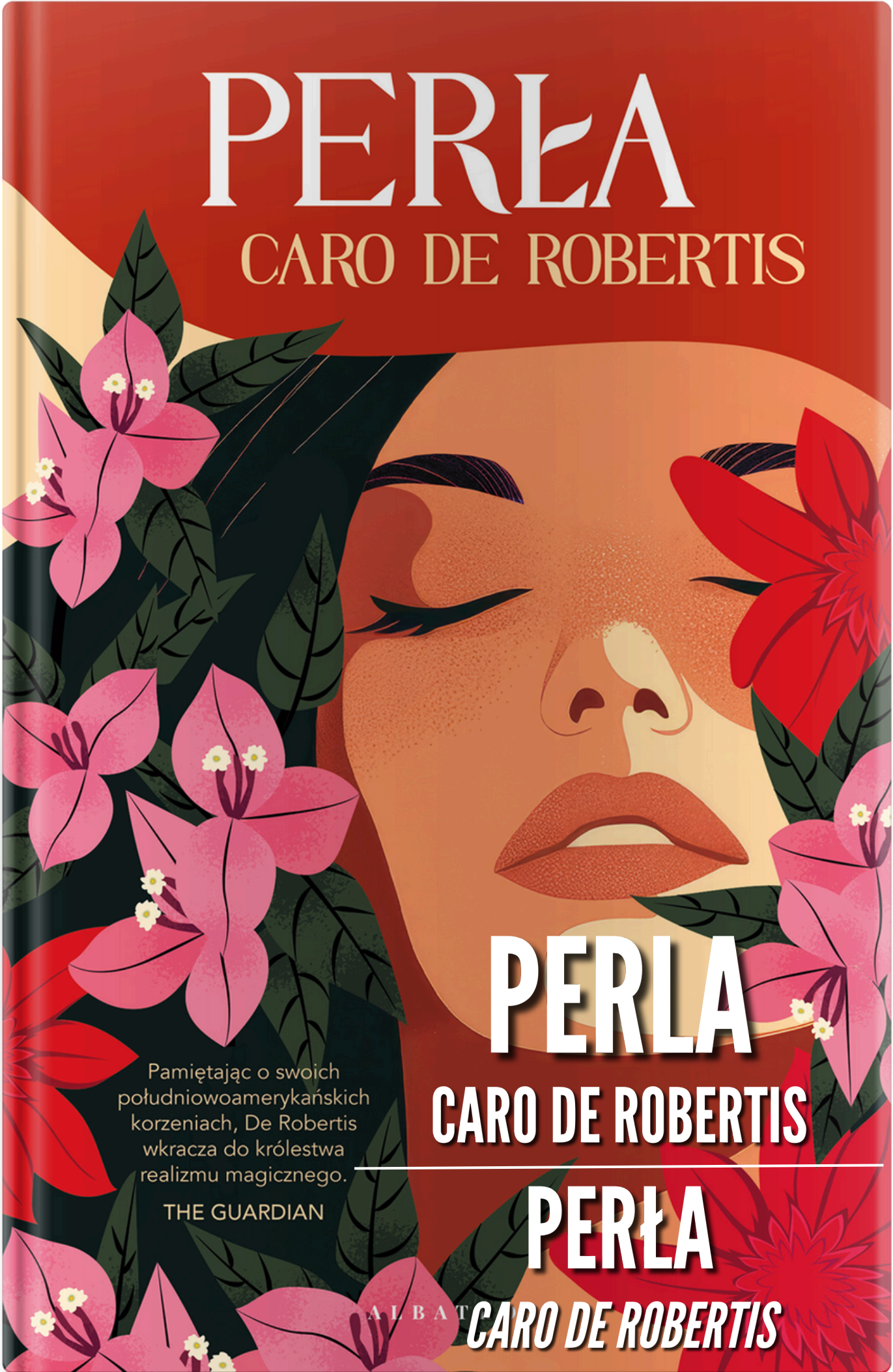
REVISA NUESTROS NUMEROS ANTERIORES

SPRAWDŹ NASZE POPRZEDNIE WYDANIA

PERŁA

CARO DE ROBERTIS

PERŁA

CARO DE ROBERTIS

Pamiętając o swoich
południowoamerykańskich
korzeniach, De Robertis
wkracza do królestwa
realizmu magicznego.

THE GUARDIAN

PERŁA

ALBATROS

CARO DE ROBERTIS

Perla, publicada en 2012, es una novela de la escritora uruguaya-estadounidense **Caro de Robertis**. Su protagonista, Perla Correa, vive en Buenos Aires y nació en una familia privilegiada. Su madre es elegante pero distante, y su padre es oficial naval. Desde pequeña, Perla aprendió a no revelar nada sobre el trabajo de su padre en un país posdictatorial marcado por el trauma de los abusos de la dictadura. Aunque comprende que sus padres estuvieron del lado equivocado de la historia, su amor por su padre sigue siendo incondicional.

Un día, un huésped no invitado aparece en su casa: así comienza un viaje de descubrimiento, una transformación entre quien es y en quién está destinada a convertirse.

“Este es uno de esos libros que no podrían ser más oportunos, más hermosos ni más desgarradores... De Robertis es una escritora extraordinariamente valiente que no hace más que mejorar con cada libro.”

— Junot Díaz, *Latina Magazine*

To jedna z tych książek, które nie mogłyby być bardziej aktualne, piękne ani poruszające... De Robertis to niezwykle odważna pisarka, która z każdą kolejną książką staje się jeszcze lepsza.” — Junot Díaz, Latina Magazine

"Perła," wydana w oryginale w 2012 roku, to powieść urugwajsko-amerykańskiej pisarki Caro de Robertis. Główna bohaterka, Perla Correa, dorasta w Buenos Aires w zamożnej rodzinie. Jej matka jest zdystansowana i chłodna, ojciec zaś – oficer marynarki wojennej. Od najmłodszych lat Perla nauczyła się nie zadawać zbyt wielu pytań o pracę ojca, zdając sobie sprawę z napiętej atmosfery panującej w Argentynie w czasach po dyktaturze. Choć wie, że jej rodzice stoją po niewłaściwej stronie historii, jej miłość do ojca pozostaje bezwarunkowa.

Wszystko zmienia się pewnego dnia, gdy w ich domu pojawia się niespodziewany gość. To wydarzenie rozpoczyna podróż Perli ku dorosłości, samopoznaniu i odkrywaniu rodzinnych tajemnic.

El extracto de la edición polaca
Fragment polskiego wydania

1

Nawiedzenie

Umysł nie potrafi objąć niektórych rzeczy samodzielnie. Więc słuchaj, jeśli umiesz, całym swym jestestwem. Historia ta napiera i domaga się opowiedzenia, tu i teraz, kiedy jesteś tak blisko, a przeszłość dyszy ci w kark.

Zjawił się drugiego marca 2001 roku kilka minut po północy. Byłam sama. Usłyszałam cichy odgłos dobiegający z salonu, drapanie, jakby skrobanie paznokciami o twardą podłogę, potem zapadła cisza. W pierwszej chwili nie mogłam się poruszyć; zastanawiałam się, czy nie zostawiłam otwartego okna, ale nie. Wzięłam ze stołu nóż pobrudzony mięszem kabaczka i ruszyłam powoli korytarzem w stronę salonu, nóż wskazywał mi drogę, i pomyślałam, że jeśli dojdzie do walki, będę gotowa, wbiję ostrze po sam trzonek.

Zobaczyłam go, kiedy wyjrzałam zza załomu ściany, leżał zwinęty na boku, nagi, i ociekał wodą na dywan. Mokłą skórę w kolorze popiołu oblepiały wodorosty. Bił od niego smród ryby, miedzi i zgniłych jabłek. Dookoła nic się nie poruszało: rozsuwane szklane drzwi do ogrodu były szczelnie

Caro de Robertis es profesora de escritura creativa en la Universidad Estatal de San Francisco. Es autora de cinco novelas y editora de una antología premiada. Ha recibido numerosos reconocimientos, entre ellos el Golden Poppy, el Octavia E. Butler Award y el Premio John Dos Passos; además, fue finalista del PEN/Faulkner Award y del PEN/Jean Stein Book Award, entre otros. De Robertis también es una traductora premiada de literatura latinoamericana, con obras de autores como Alejandro Zambra, Gabriela Bravo o Roberto Espinoza, solo por nombrar algunos.

La editorial **Albatros** lleva la novela a Polonia. Traducida por Izabela Matuszewska, Perla se lanza el 2 de julio en tapa dura y el 18 de julio en edición rústica. La obra forma parte de la serie **Quinta Parte del Mundo**, que incluye también otras dos novelas de De Robertis: Los dioses del tango y Cantoras. La editorial cuenta con una cuidada selección de libros de autores hispanohablantes en su catálogo.

Caro de Robertis wykłada creative writing na Uniwersytecie w San Francisco. Jest autorką pięciu powieści i redaktorką nagradzanej antologii. Otrzymała liczne wyróżnienia, m.in. Golden Poppy Award, Octavia E. Butler Award oraz John Dos Passos Award, a także była finalistką nagród PEN/Faulkner Award i PEN/Jean Stein Book Award. Ponadto, De Robertis jest cenioną tłumaczką literatury latynoamerykańskiej, przekładając autorów takich jak Alejandro Zambra, Gabriela Bravo czy Roberto Espinoza.

W Polsce Perła ukaze się nakładem **Wydawnictwa Albatros**. Powieść, w tłumaczeniu Izabeli Matuszewskiej, będzie miała premierę 2 lipca w twardej oprawie oraz 18 lipca w oprawie zintegrowanej. Książka jest częścią serii wydawniczej **Piąta Strona Świata**, w której znajdują się także dwie inne powieści De Robertis: Bogowie tanga i Cantoras. Wydawnictwo Albatros posiada w swojej ofercie szeroki wybór utworów autorów hiszpańskojęzycznych.

Escrito por/Autorka: **Weronika Bazydło**

*¿Te interesa colaborar
con nosotros?*

Escríbenos un mensaje

**Be one
of us**

vistularte@gmail.com

*Jesteś zainteresowany
współpracą z nami?*

Napisz do nas wiadomość

A portrait of Sandra Noriega Urizar, the Ambassador of Guatemala. She is a woman with long brown hair, smiling, wearing a maroon blazer over a white shirt. She has a gold medal and a small flag pin on her lapel. The background is the Guatemalan flag, which features a blue and white diagonal design and the national coat of arms. The coat of arms includes a scroll with the text "LIBERTAD 15 DE SEPTIEMBRE DE 1821", a rifle, and a quetzal bird.

**SANDRA
NORIEGA URÍZAR**
EMBAJADORA DE GUATEMALA
AMBASADOR GWATEMALI

Embajadora Sandra Noriega Urizar

Embajadora muchas gracias por recibirnos. Me gustaría primero saber para que la conozca la comunidad de Guatemala aquí en Polonia, Su nombre, cuánto tiempo tiene la embajada aquí en Polonia, que nos cuente un poco también de su trayectoria para llegar a este punto.

Primero que nada. Bienvenidos a la embajada de Guatemala y, pues, muy contenta de poderlos recibir y tener esta conversación con usted. Mi nombre es Sandra Noriega, yo soy la embajadora de Guatemala. Tengo casi un año de estar acá. Presenté cartas credenciales al presidente Duda en septiembre del año pasado. Esta embajada es muy reciente. Se reabrió hace aproximadamente un año y medio. El señor presidente de Guatemala y el señor canciller me han dado el honor de ser yo quien represente a Guatemala en este país como primera embajadora.

En cuanto a mi trayectoria, vengo ahora de servir en Costa Rica. Estaba como embajadora en Costa Rica y anteriormente, pues, he ocupado algunos otros cargos en el exterior. Fui embajadora en Venezuela también y trabajé en nuestra embajada en Austria, en Viena, tanto en la parte bilateral como en la multilateral, en la oficina de Naciones Unidas ante Viena. Dentro de cancillería creo que los cargos que para mí han sido de gran interés han sido la parte de ser directora de integración centroamericana y en el último momento, la última vez que serví de en planta central como directora general de relaciones internacionales bilaterales.

Pani Ambasador, bardzo dziękujemy za przyjęcie nas. Chciałabym, żeby społeczność gwatemalska w Polsce mogła lepiej Panią poznać — jak się Pani nazywa, od kiedy działa ambasada w Polsce i jaka była Pani droga do objęcia tej funkcji.

Przede wszystkim — witam serdecznie w ambasadzie Gwatemali. Bardzo się cieszę, że mogę Pana gościć i porozmawiać. Nazywam się Sandra Noriega, jestem ambasador Gwatemali. Przebywam tu od niespełna roku — listy uwierzytelniające złożyłam prezydentowi Dudzie we wrześniu ubiegłego roku. Ta ambasada jest stosunkowo nowa — została ponownie otwarta około półtora roku temu. Pan Prezydent i Minister Spraw Zagranicznych Gwatemali powierzyli mi zaszczyt reprezentowania mojego kraju jako pierwsza ambasador w Polsce.

Jeśli chodzi o moją ścieżkę zawodową, ostatnio pełniłam funkcję ambasadora w Kostaryce. Wcześniej byłam ambasadorką w Wenezueli, a także pracowałam w naszej ambasadzie w Austrii, w Wiedniu — zarówno w relacjach dwustronnych, jak i w strukturach ONZ. W resorcie dyplomacji szczególnie ważne były dla mnie stanowiska dyrektorki ds. integracji Ameryki Środkowej oraz dyrektorki generalnej ds. stosunków bilateralnych.

¿Cómo ha sido su experiencia? ¿Cómo la ha recibido la gente polaca? ¿Su opinión de los polacos aquí en este país?

Gratamente satisfecha. Realmente los polacos son personas muy abiertas, muy cálidas en su trato. Nosotros nos hemos sentido en todo momento que estamos muy bien acogidos. En casa, en casa acá y la verdad con muchas ganas de trabajar, tengo un equipo acá pequeño, pero estamos muy bien coordinados para poder atender todas las necesidades de a las que nos enfrentemos.

¿Hay similitudes que haya encontrado entre estos países de Guatemala y Polonia? ¿Ha encontrado algo que sea similar?

Tenemos. Guatemala y Polonia son 2 países que están pues muy lejanos en cuanto geográficamente hablando, pero nosotros encontramos muchas similitudes culturalmente. Tenemos ambos países unas culturas bastante ricas, unas culturas bastante antiguas y se complementan de alguna manera.

Nosotros hemos encontrado aquí en Polonia mucho respeto hacia la diversidad cultural, mucho respeto hacia la cultura que polaca y en ese sentido nosotros también queremos proyectar acá y dar a conocer lo que es la cultura guatemalteca.

Jakie są Pani wrażenia z pobytu tutaj? Jak zostaliście przyjęci przez Polaków?

Muszę powiedzieć, że jestem bardzo mile zaskoczona. Polacy to bardzo otwarci i serdeczni ludzie. Od początku czuliśmy się tutaj naprawdę dobrze przyjęci — jak w domu. Mam tu niewielki zespół, ale jesteśmy świetnie skoordynowani i gotowi do działania w każdej sytuacji.

Czy dostrzega Pani jakieś podobieństwa między Gwatemalą a Polską?

Choć nasze kraje dzieli duża odległość geograficzna, odnajdujemy wiele podobieństw kulturowych. Oba państwa mają bogate i stare tradycje kulturowe, które w pewien sposób się uzupełniają.

W Polsce bardzo docenia się różnorodność kulturową, a Polacy okazują ogromny szacunek wobec własnej kultury. My również chcemy tu promować i przybliżać kulturę gwatemalską.

¿Planea la embajada tener a conocer lo que es la cultura guatemalteca? ¿Planea la embajada tener actividades con su comunidad guatemalteca o con algunas otras embajadas?

Sí, definitivamente. De hecho ya hemos tenido algunas actividades.

El año pasado tuvimos una actividad, una exhibición de un artista guatemalteco de artes visuales, que era el segundo festival latinoamericano de culturas y pues tuvimos la oportunidad que el que fuera él el invitado especial. También nos proponemos participar en los cines latinoamericanos que se presenten en algunas exhibiciones para en donde se muestre el arte latinoamericano. Creo que hay bastantes actividades, hay un público muy receptivo, un público que se interesa por nuestra cultura y que está muy ávido de conocer qué pasa en Latinoamérica.

¿Hay programas de intercambio entre Guatemala y Polonia? Ya sea es de a nivel estudiantil o a nivel cultural.

Aún no lo tenemos, pero sabe que tenemos una comunidad guatemalteca muy interesada, estudiantes, jóvenes en Guatemala muy interesados en conocer la cultura, en venir a estudiar acá también. Entonces estamos ahora trabajando con diversas universidades, conociendo el medio, viendo todas las oportunidades que se puedan dar académicamente y culturalmente.

Czy ambasada planuje wydarzenia kulturalne, zarówno dla gwatemalskiej społeczności, jak i z udziałem innych ambasad?

Zdecydowanie tak. Już udało nam się zorganizować kilka wydarzeń.

W zeszłym roku wzięliśmy udział w drugim Latinoamerykańskim Festiwalu Kultur — zaprezentowaliśmy wystawę gwatemalskiego artysty wizualnego, który był gościem specjalnym festiwalu. Planujemy również uczestnictwo w przeglądach kina latynoamerykańskiego i innych wydarzeniach, które pokazują naszą sztukę. Polska publiczność jest bardzo otwarta i zainteresowana kulturą Ameryki Łacińskiej, co nas bardzo cieszy.

Czy istnieją programy wymiany między Gwatemalą a Polską, na przykład dla studentów lub w obszarze kultury?

Na razie jeszcze nie, ale mamy bardzo aktywną społeczność młodych Gwatemalczyków, którzy chcą studiować w Polsce i poznawać tutejszą kulturę. Rozpoczynamy współpracę z różnymi uniwersytetami i badamy możliwości na polu akademickim i kulturalnym.

¿Ahí usted llega a ver alguna oportunidad que se pueda abrir de ya sea de negocio entre ambas naciones o de alguna otra actividad, alguna oportunidad que todavía esté virgen en que se pueda realizar?

Sí, definitivamente. Guatemala tiene una oferta exportable bastante amplia, dentro de la cual también tenemos productos tradicionales, el café guatemalteco lo hemos visto en algunos supermercados acá. Tenemos algunos otros productos de mucho interés para el mercado polaco y estamos explorando diferentes posibilidades que puedan darse.

¿En este año que ha estado aquí ha habido colaboración con algunas otras embajadas latinoamericanas?

Bueno, de hecho, muy recientemente tuvimos la apertura de la Plaza Latinoamericana y este fue un proyecto muy interesante - ya que venía trabajándose desde hace algún tiempo entre las embajadas latinoamericanas residentes acá. Guatemala se unió al abrirse la embajada y hace un par de semanas tuvimos la apertura de la plaza. Fue un momento muy interesante, hubo participación de las autoridades locales del ministerio de Relaciones Exteriores de Polonia y tuvimos la oportunidad las embajadas que tenemos de que estuvimos representadas de presentar algo de nuestra gastronomía. En nuestro caso presentamos algunos vestuarios que tenemos del también trajes típicos de Guatemala.

Czy dostrzega Pani potencjał do współpracy gospodarczej między naszymi krajami?

Zdecydowanie tak. Gwatemala ma bardzo bogatą ofertę eksportową. Już teraz widzimy gwatemalską kawę w polskich supermarketach. Są też inne produkty, które mogą zainteresować tutejszy rynek, dlatego badamy różne możliwości współpracy handlowej.

Czy w czasie Pani kadencji doszło do współpracy z innymi ambasadami latynoamerykańskimi?

Tak. Niedawno odbyło się uroczyste otwarcie Skweru Ameryki Łacińskiej — to wspólna inicjatywa ambasad latynoamerykańskich działających w Warszawie. Gwatemala dołączyła do tego projektu po otwarciu naszej ambasady. Było to wyjątkowe wydarzenie, z udziałem władz lokalnych i Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP. Każda z ambasad mogła zaprezentować elementy swojej kultury — w naszym przypadku były to tradycyjne stroje gwatemalskie.

¿Cómo percibe usted a los polacos y su interés hacia las culturas latinoamericanas?

Yo he encontrado una sociedad muy interesada en la cultura latinoamericana.

De hecho, me sorprendí mucho y me sigo aprendiendo cuando entra un a algún lugar y las personas hablan español, están intentando decir algo y en las universidades y los centros de estudios de español son bastante altos. Así que ha sido una experiencia muy grata ver esa parte. Y por otra parte los polacos son personal muy cálidas y nos hemos sentido muy bienvenidos desde que iniciamos nuestras funciones acá.

¿Hay alguna cuestión de los polacos que le haya intrigado, que le haya sorprendido acerca en este país?

Podría decir, los polacos tienen una cultura muy antigua. Ellos han pasado por diferentes etapas en la historia. Sin embargo, la forma de afrontar cada uno de los retos que se encuentran se encuentra cierta resiliencia dentro de la sociedad polaca y eso es muy bueno. Es muy importante porque no olvidan la historia, lo que han vivido, pero siempre están viendo hacia el frente cómo van a desarrollarse, qué es lo positivo, qué es lo que van a continuar haciendo. Muy respetable y muy importante para todos.

Jakie są Pani obserwacje na temat zainteresowania Polaków kulturą Ameryki Łacińskiej?

Polacy są bardzo zainteresowani naszym regionem. Zaskoczyło mnie, że w wielu miejscach spotykam osoby, które mówią po hiszpańsku lub uczą się tego języka. W Polsce jest dużo ośrodków akademickich, gdzie można studiować hiszpański. To bardzo miłe doświadczenie i świadczy o dużym otwarciu Polaków.

Czy jest coś, co szczególnie Panią zaskoczyło w Polsce?

Polska to kraj o bardzo długiej historii, który przeszedł przez wiele trudnych momentów. To, co mnie uderzyło, to ogromna odporność i siła społeczeństwa. Polacy nie zapominają o swojej historii, ale jednocześnie patrzą w przyszłość, rozwijają się, są pozytywnie nastawieni i mają jasny cel działania. To godne podziwu.

¿Qué le diría a los guatemaltecos que están interesados en venir a Polonia? Ya sea como de turismo o como de estudios en cuestión de estudios.

Creo que para todos es un país increíble. Tiene unas áreas muy lindas. Nosotros hemos encontrado unos sitios que nos han parecido espectaculares dentro de Polonia, y a los guatemaltecos que vengan. Sabemos que hay muchos estudiantes que están muy interesados en venir a conocer, en venir a estudiar acá, y yo les diría que se preparen, que conozcan un poco sobre la cultura antes de venir. El idioma también es muy interesante con no tener algunas nociones sobre cómo es el idioma. Y por otra parte también acercarse a las instituciones, ver las ver las informaciones oficiales con respecto a visados. Con respecto a oportunidades de trabajo que también se dan, pero hacerlo de esa manera para que cuando ellos vengan puedan encontrar lo que realmente están buscando y puedan venir también con todos sus documentos, con las papelerías que ellos necesitan para estar en el país.

¿Y al revés, a los polacos que quieren ir a Guatemala?

Y a los polacos que quieren ir a Guatemala les queremos decir también que todos son muy bienvenidos. Van a encontrar un país con una cultura muy diversa. Guatemala tiene 22 idiomas mayas. Tenemos 2 idiomas no mayas, garífuna y chinka, y además del idioma español que es el idioma oficial.

Van a encontrar una cultura milenaria en donde estoy segura que no solamente van a combinar lo que es la parte cultural arqueológica, van a encontrar también una parte de selva, de aventura, volcanes majestuosos. Estoy segura que van a estar muy encantados. Y los invitamos además a que vengan a la embajada y podamos nosotros compartirles informaciones turísticas de los lugares que pueden visitar.

Co powiedziałyby Pani Gwatemalczykom, którzy chcą przyjechać do Polski — turystycznie lub na studia?

Polska to piękny kraj, pełen ciekawych miejsc i krajobrazów. Tym, którzy chcą tu przyjechać, radziłabym przygotować się — poznać trochę tutejszą kulturę i podstawy języka. Bardzo ważne jest też, by skontaktować się z odpowiednimi instytucjami, zdobyć informacje na temat wiz, pracy i studiów. Dobrze przygotowany przyjazd to większa szansa na sukces.

A co powiedziałyby Pani Polakom, którzy chcą odwiedzić Gwatemalę?

Serdecznie zapraszamy! Gwatemala to kraj o niesamowicie zróżnicowanej kulturze. Mamy 22 języki Majów, 2 języki niemajskie (garífuna i xinka), a językiem urzędowym jest hiszpański. Znajdziecie u nas kulturę sięgającą czasów prekolumbijskich, wspaniałą przyrodę — dżungle, wulkany, przygodę. Zapraszamy także do ambasady — chętnie udzielimy informacji turystycznych i pomożemy w planowaniu wyjazdu.

Embajadora, ¿qué significa para usted representar a Guatemala en este país?

Representar a Guatemala en Polonia es una gran responsabilidad. Como dije antes es un gran honor para mí haber sido elegida dentro de la cancillería para venir a representar a este alto cargo. Es una responsabilidad muy grande día a día poder tener toda esa difusión que nosotros buscamos, fortalecer esos lazos, no solo diplomáticos, sino que culturales a nivel de la población. Es una tarea diaria la que nosotros tenemos, y la verdad que nos sentimos muy orgullosos de poderlo hacer.

Muchísimas gracias, muchas felicidades por la nueva presencia de la embajada aquí en Polonia y les deseamos toda la suerte y vamos a estar siempre en lo que se pueda apoyándolos.

Por: **J. Walle**

Pani Ambasador, co dla Pani znaczy reprezentowanie Gwatemali w Polsce?

To ogromny zaszczyt i wielka odpowiedzialność. Czuję się wyróżniona, że zostałam wybrana przez nasze Ministerstwo Spraw Zagranicznych do pełnienia tej funkcji. Każdego dnia staramy się wzmacniać relacje nie tylko dyplomatyczne, ale też kulturalne i międzyludzkie. To codzienna praca, z której jesteśmy dumni.

Bardzo dziękujemy i gratulujemy nowej obecności ambasady w Polsce. Życzymy powodzenia i zapewniamy o naszym wsparciu.

Przeprowadził: **J. Walle**

Fotos: **J. Walle, Weronika Bazydło**

**La entrevista completa
vídeo con la Señora
Embajadora Sandra Noriega
Urizar en la pagina
VISTULARTE.**

**Pełna treść wywiadu z JE
Ambasadorą Sandrą Noriegą
Urizar do obejrzenia na
portalu VISTULARTE.**

TAMARA ŁEMPICKA Y EL POPOCATEPETL

LA AMISTAD Y LA MUERTE BAJO EL VOLCÁN

PRZYJAŹŃ I ŚMIERĆ POD WULKANEM

El 27 de marzo de 1980, un piloto de helicóptero de la ciudad mexicana de Cuernavaca recibió un encargo inusual: debía volar desde el Rocket Club local hasta la cima del volcán Popocatepetl con el escultor Víctor Contreras y su amiga Kizette. La mujer dudó en emprender el viaje por los aires, pero el escultor insistió. El objetivo del vuelo era dar el último adiós a su madre, Tamara de Lempicka.

Esta gran pintora había pedido a Contreras, de quien era amiga, poco antes de morir, que arrojara sus cenizas al cráter de un volcán.

Finalmente, la pareja de dolientes embarcó con la urna y el helicóptero despegó. Por desgracia, el viento era tan fuerte que el piloto no pudo acercarse al cráter. Aun así, insistió en llegar al borde y regresar. En consecuencia, Contreras sacó la bolsa de cenizas de la urna y, en silencio, vertió su contenido al aire.

27 marca 1980 roku pilot helikoptera w meksykańskim mieście Cuernavaca otrzymał nietypowe zlecenie. Miał polecieć z lokalnego Rocket Clubu na szczyt wulkanu Popocatepetl z rzeźbiarzem Victorem Contrerasem i jego znajomą Kizette. Kobieta wzbraniała się przed podróżą w przestworza ale rzeźbiarz nalegał. Celem lotu było ostatnie pożegnanie jej matki, Tamary Łempickiej.

Ta wielka malarka tuż przed śmiercią poprosiła Contrerasa, z którym się przyjaźniła, by jej prochy wrzuciono do krateru wulkanu.

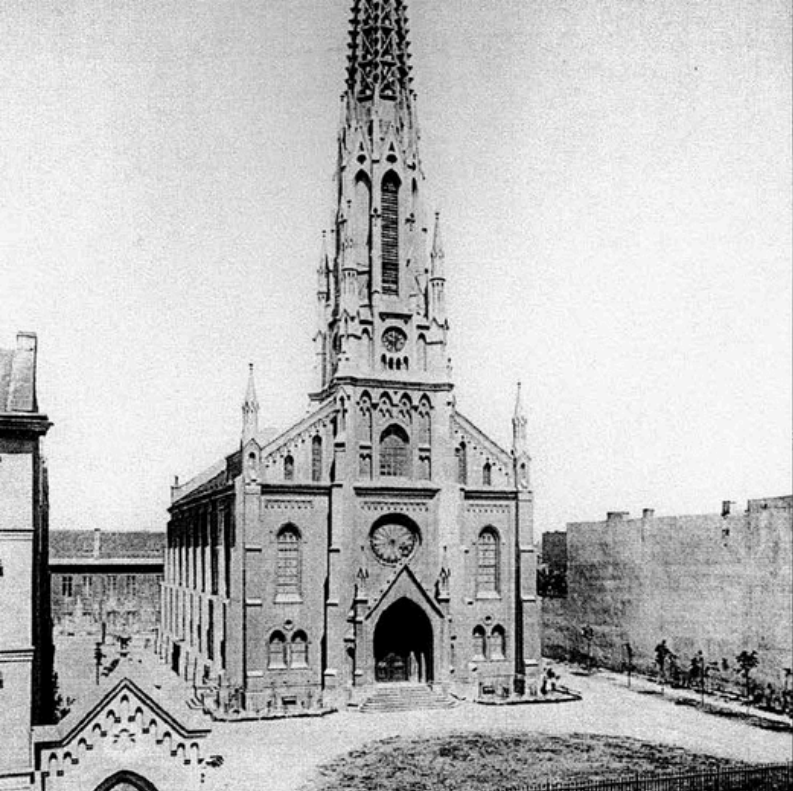
Para żałobników w końcu weszła z urną na pokład i helikopter wystartował.

Sin embargo, el viento cambió de dirección y parte de las cenizas de su amiga fallecida salpicaron al escultor. Así fue el funeral de Tamara de Lempicka en México: una ceremonia inusual que resumía la vida poco convencional de la artista.

Niestety, wiatr był tak silny, że pilot nie mógł zbliżyć się do krateru. Pilot nalegał by dolecieć do krawędzi i wracać. W związku z tym Contreras wyjął z urny torebkę z prochami i w milczeniu wysypał zawartość w powietrze.

Jednak wiatr zmienił kierunek i część prochów zmarłej przyjaciółki oblepiła rzeźbiarza. Tak wyglądał pogrzeb Tamary Łempickiej w Meksyku. Nietypowa ceremonia była podsumowaniem nieszablonowego życia artystki.

Según los últimos descubrimientos de los historiadores, Tamara nació el 28 de junio de 1894. Sin embargo, el lugar de su nacimiento sigue siendo objeto de debate. ¿Fue en Varsovia o en Moscú? La propia Tamara, aunque al principio fue súbdita del zar ruso, siempre insistió en que era polaca.

Su madre, Malwina, procedía de la familia de comerciantes varsovianos Deklers. Su padre, Benno Wilhelm Hurwitz, alias Gurwik, nació en Liepāja, en la actual Letonia. En la lista de personas enterradas en el cementerio judío de Liepāja figuran Mowsze y Rocha Hurwitz, probablemente los abuelos paternos de Tamara.

Według najnowszych ustaleń historyków Tamara urodziła się 28 czerwca 1894. Jednak przedmiotem debaty wciąż jest miejsce jej urodzenia. Czy była to Warszawa czy Moskwa? Sama Tamara choć początkowo była poddaną cara rosyjskiego, zawsze podkreślała, że jest Polką. Jej matka Malwina pochodziła z kupieckiej warszawskiej rodziny Deklerów. Ojciec, Benno Wilhelm Hurwitz vel. Gurwik urodził się w Liepajach na terenie dzisiejszej Łotwy. W spisie osób pochowanych na cmentarzu żydowskim w Liepajach znaleźć można Mowszega i Rochę Hurwitz. To prawdopodobnie dziadkowie Tamary ze strony ojca.

Los abuelos maternos, Bernard y Klementyna Dekler, están enterrados en el cementerio judío de Varsovia. Sin embargo, Tamara nunca mencionó sus orígenes judíos.

El padre de Tamara era comerciante y quería desarrollar su negocio en Moscú. Sin embargo, las oportunidades de asentamiento para los judíos practicantes en esa ciudad eran muy limitadas. Por este motivo, Benno Wilhelm Hurwitz y su esposa, Malwina Dekler, decidieron convertirse. En 1891 fueron bautizados en Varsovia por el rito calvinista. La iglesia donde se celebró el bautismo de los padres de Tamara Lempicka aún puede verse en las inmediaciones de la plaza Bankowy. El bautismo de Tamara, su hermano Stanisław y su hermana Adrianna ya había tenido lugar en Moscú.

En 1915, Tamara Hurwitz se casó con Tadeusz Lempicki en San Petersburgo. Un año más tarde dio a luz a su hija, Kizette.

Z kolei dziadkowie ze strony matki, Bernard i Klementyna Deklerowie spoczywają na cmentarzu żydowskim w Warszawie. Jednakże Tamara nigdy nie wspominała o swoim żydowskim pochodzeniu.

Ojciec Tamary był kupcem i chciał rozwijać swoje przedsiębiorstwo w Moskwie. Jednak możliwości osadnictwa dla wyznawców judaizmu w Moskwie były bardzo ograniczone. Z tego powodu Benno Wilhelm Hurwitz i jego żona Malwina Dekler zdecydowali się na konwersję. Chrzest w obrządku kalwińskim przyjęli w Warszawie w 1891. Do dziś w okolicach placu Bankowego dostrzec można kościół, w którym rodzice Tamary Łempickiej zostali ochrzczeni. Chrzest Tamary, jej brata Stanisława i siostry Adrianny nastąpił już w Moskwie.

W 1915 roku Tamara Hurwitz poślubiła w Petersburgu Tadeusza Łempickiego. Rok później urodziła mu córkę Kizette.

La felicidad familiar se vio alterada por la revolución en Rusia. Debido a su condición social burguesa y a su origen polaco, estaban en el punto de mira de los comunistas. Una noche, la Cheka, el servicio de seguridad, detuvo a Tadeusz y solo gracias a la intervención del cónsul sueco Tamara logró sacar a su marido de la cárcel.

Como muchos emigrantes de San Petersburgo, los Lempicki decidieron establecerse en París, donde Tamara hizo carrera como pintora, creando retratos únicos dentro del entonces vanguardista estilo art déco.

En los años veinte, ganó popularidad no solo en Francia, sino también en Italia, Alemania y Estados Unidos. Sin embargo, su matrimonio con Tadeusz se vino abajo y Lempicki regresó a Polonia.

Rodzinne szczęście zakłóciła rewolucja w Rosji. Ze względu na status społeczny burżuazji i polskie pochodzenie byli na celowniku komunistów. Pewnej nocy Czecha, czyli służba bezpieczeństwa, aresztowała Tadeusza i dopiero przy pomocy szwedzkiego konsula Tamara zdołała wyciągnąć męża z więzienia.

Podobnie jak wielu emigrantów z Petersburga, Łempicki zdecydowali się osiedlić w Paryżu, gdzie Tamara zrobiła karierę jako malarka, tworząc unikalne portrety w topowym wówczas stylu art déco.

W latach 20. XX wieku zyskała popularność nie tylko we Francji, ale także we Włoszech, w Niemczech i Stanach Zjednoczonych. Jednak, jej małżeństwo z Tadeuszem rozpadło się i Łempicki wrócił do Polski.

En 1933, Tamara volvió a casarse. Esta vez, el hombre elegido fue el barón Raoul Kuffner, quien desde hacía tiempo era un ferviente admirador de su talento. El barón poseía tierras en Austria, Hungría y Checoslovaquia, y era un aristócrata sofisticado. Tamara lo llamaba cariñosamente Rollie.

W 1933 roku Tamara ponownie wyszła za mąż. Tym razem jej wybrankiem okazał się baron Raoul Kuffner, który od dawna był gorącym wielbicielem jej talentu. Baron posiadał gospodarstwa ziemskie na terenie Austrii, Węgier i Czechosłowacji, i był wysublimowanym arystokratą. Tamara nazywała go pieszczotliwie Rollie.

En 1938, la Alemania nazi se anexionó Austria y parte de Checoslovaquia. Como tanto Tamara como Rollie tenían raíces judías, decidieron emigrar de Europa. Tamara se convirtió en refugiada por segunda vez. Ella y el barón tomaron un barco hacia Estados Unidos, donde Tamara continuó su carrera pictórica en California y Nueva York. Sin embargo, el estilo pictórico que representaba estaba lentamente pasando de moda, y la artista no logró repetir el éxito que tuvo en Europa.

W 1938 roku nazistowskie Niemcy anektowały Austrię i część Czechosłowacji. Ponieważ zarówno Tamara jak i Rollie mieli żydowskie korzenie, zdecydowali się na emigrację z Europy. Tamara już po raz drugi została uchodźczynią. Ona i baron popłynęli statkiem do Stanów Zjednoczonych, gdzie w Kalifornii i w Nowym Jorku Tamara kontynuowała malarską karierę. Jednakże styl malarski, który reprezentowała, powoli wychodził już z mody i artystka nie powtórzyła swojego europejskiego sukcesu.

Víctor Contreras conoció a Tamara en París mientras cenaban juntos con Jean Cocteau en los años cincuenta. Sin embargo, no se hicieron amigos hasta dos décadas después, cuando Tamara, ya viuda, descubrió Cuernavaca.

Le encantaban las sinuosas calles empedradas de esta ciudad bajo el volcán, los coloridos puestos y los jardines de los cafés, donde se sentaba a tomar café y fumar cigarrillos. En esa época, Cuernavaca era muy popular entre artistas y estrellas de cine estadounidenses.

Tamara acudía casi todos los días al estudio de escultura de Víctor. Se sentaba en un taburete alto, le daba consejos de vida y repasaba las obras de pintores españoles y latinoamericanos. Al final, Víctor se convirtió en uno de los principales herederos de Tamara y, junto con Kizette, veló en el lecho de muerte de la gran artista hasta el final.

Víctor Contreras poznał Tamarę w Paryżu w czasie wspólnego obiadu z Jeanem Cocteau w latach 50. XX wieku. Jednak zaprzyjaźnili się dopiero po dwóch dekadach, kiedy owdowiała Tamara odkryła Cuernavacę.

Uwielbiała kręte, brukowane uliczki tego miasta pod wulkanem, kolorowe stragane i kawiarniane ogródki, w których przesiadywała, pijąc kawę i paląc papierosy. W tym okresie Cuernavaca była bardzo popularna wśród amerykańskich artystów i gwiazd filmowych.

Tamara prawie codziennie przychodziła do pracowni rzeźbiarskiej Victora. Siadała na wysokim taborecie, udzielała mu życiowych porad i recenzowała dzieła hiszpańskich i latynoamerykańskich malarzy. Ostatecznie Wiktor został jednym z głównych spadkobierców Tamary i razem z Kizette do końca czuwał przy łożu śmierci wielkiej artystki.

Escrito por/Autorka: **ANNA KRAUS**

vistularte.pl

KULTURA | SZTUKA | HISTORIA | NAUKA | TRENDY | SIECI SPOŁECZNOŚCIOWE
CULTURA | ARTE | HISTORIA | CIENCIA | TENDENCIAS | REDES SOCIALES

VISTULARTE

**DE POLONIA
A ARGENTINA**
LA HISTORIA DE UN EMIGRANTE

***Z POLSKI DO
ARGENTYNY***
DZIEJE PEWNEGO EMIGRANTA

En el período de entreguerras, entre 1918 y 1939, unos 140.000 ciudadanos polacos se asentaron en Argentina. Uno de ellos fue mi bisabuelo Gabriel, cuya historia me gustaría contarles.

Gabriel Kraus abandonó las fronteras de Polonia el 19 de enero de 1927.

Zarpó del puerto de Ámsterdam con destino al puerto de Buenos Aires en el barco S/S Gelria el 22 de enero de 1927.

Pagó 102 dólares por una plaza en tercera clase.

Por documentos recogidos por el Centro de Estudios Migratorios Latinoamericanos, nos enteramos de que:

Gabriel Kraus, agricultor polaco del pueblo de Prehorjie (¡sic!), llegó al puerto de Buenos Aires procedente de Ámsterdam en el barco Gelria el 12 de febrero de 1927. Tenía entonces 23 años.

W okresie międzywojennym, czyli między 1918 a 1939 rokiem, w Argentynie osiedliło się około 140 000 polskich obywateli. Jednym z nich był mój pradziadek Gabriel, którego historię chcę wam przybliżyć.

Gabriel Kraus opuścił granice Polski 19 stycznia 1927 roku.

Z portu Amsterdam do portu w Bueonos Aires wypłynął na statku S/S Gelria w dniu 22 stycznia 1927 roku. Za miejsce w trzeciej klasie zapłacił 102 dolary.

Z dokumentów zgromadzonych przez Centro de Estudios Migratorios Latinoamericanos dowiadujemy się, że:

“GABRIEL KRAUZ, rolnik z Polski, z miejscowości Prehorjie (sic!) przybył do portu w Buenos Aires z Amsterdamu na statku Gelria w dniu 12 lutego 1927 r. Miał wówczas 23 lata”.

ero del retrato y credencial debe ser el mismo

grafa tomada el 15 de 9 de 19 27

En la fotografía, tomada para el documento de identidad el 15 de septiembre de 1927, vemos a un hombre serio, con un aspecto que sugiere más de 23 años.

El documento de identidad, expedido a Gabriel en Argentina, nos proporciona información importante. Dice así:

Na fotografii, wykonanej do dowodu osobistego w dniu 15 września 1927 roku, widzimy poważnego mężczyznę wyglądającego na więcej niż 23 lata.

Dowód osobisty, wydany Gabrielowi w Argentynie, dostarcza nam ważnych informacji. Czytamy:

CARTE DE TRANSIT

ARRANGEMENT INTERNATIONAL
conclu sous les auspices de la Société des Nations
à Genève, le 14 Juin 1929.

Nom de famille **KRAUZ**
(MAJUSCULES)
Prénoms **Gabriel** Sexe **M** Age **29**
Nationalité **Polaco**
Billet N° **4286** Passeport N°
Pays où le voyage a commencé **ARGENTINA**
Destination **KOWEL**
Point d'entrée en France **BOULOGNE SUR MER**
Point de sortie de France
Délivrée à **LA PLATA**, le **14/7/** 19 **32**
Signature de l'Agent de la Compagnie de Navigation

Certifico que el señor Gabriel Krauz, quien declara estar casado y ejercer la profesión de carpintero, que sabe leer y escribir, y cuya fotografía, impresión del pulgar derecho y firma figuran en el reverso, nació el 12 de abril de 1903 en el pueblo de Prehoryle, provincia de Lubelskie. Es de nacionalidad polaca, mide 1 metro 70 centímetros, tiene tez blanca, cabello rubio, barba afeitada y nariz recta.

En Argentina, Gabriel Krauz trabajó como carpintero.

"Poświadczam, że Pan Gabriel Krauz, który twierdzi, że jest żonaty i wykonuje zawód stolarza, który czyta i pisze oraz którego fotografia, odcisk prawego kciuka i podpis widnieją na odwrocie, urodził się 12 kwietnia 1903 roku w miejscowości Prehoryle, w województwie lubelskim, [jest] narodowości polskiej, ma 1 m 70 cm wzrostu, białą cerę, włosy blond, ogoloną brodę, prosty nos".

W Argentynie Gabriel Krauz pracował jako stolarz.

En el archivo familiar se conservan las referencias expedidas a Gabriel por la empresa Monteagudo de Buenos Aires el 16 de junio de 1932. El documento dice así:

Certifico que don Gabriel Krauz ha trabajado en mi establecimiento desde el 19 de agosto de 1930 hasta la fecha, ocupando el cargo de carpintero. Siempre he estado satisfecho con su trabajo y se retira por voluntad propia.

El 20 de junio de 1932, Gabriel recibió un certificado de no antecedentes penales. El documento le fue entregado con el fin de obtener un empleo.

Sin embargo, su pasaporte expiraba el 7 de octubre de 1932. Después de cinco años en el exilio, Gabriel decidió volver a Polonia.

Una tarjeta de tránsito, expedida en La Plata el 14 de julio de 1932, nos informa que Gabriel Krauz (de 29 años), polaco, viajaba a Kowel vía el puerto francés de Boulogne-sur-Mer.

W rodzinnym archiwum zachowały się referencje wystawione Gabrielowi przez firmę Monteagudo z Buenos Aires w dniu 16 czerwca 1932. W dokumencie czytamy:

"Poświadczam, że Don Gabriel Krauz pracował w moim zakładzie od 19 sierpnia 1930 r. do dnia dzisiejszego, zajmując stanowisko stolarza, zawsze byłem zadowolony z jego pracy i odchodzi z własnej woli".

W dniu 20 czerwca 1932 roku Gabriel otrzymał zaświadczenie o niekaralności. Zaświadczenie udzielono mu w celu uzyskania pracy.

Jednakże, paszport kończył mu się 7 października 1932 r. Po 5 latach spędzonych na emigracji, Gabriel zdecydował się na powrót do Polski.

Karta przejazdu wydana w miejscowości La Plata w dniu 14 lipca 1932 roku informuje nas, że Gabriel Krauz (lat 29), Polak, podróżuje do miejscowości Kowel przez francuski port Boulogne sur Mer.

Regresó a Polonia vía Alemania. Llegó a Zbąszyń, cerca de la frontera, el 5 de agosto de 1932. Cubrió el trayecto de Zbąszyń a Kowel en tren de los Ferrocarriles Polacos del Estado (PKP). Regresó a Prehorya el 8 de agosto de 1932.

La historia de Gabriel es la típica de un trabajador inmigrante polaco en Argentina. Aunque nunca volvió a Latinoamérica, Gabriel conservó el español y el recuerdo de su gran aventura en el extranjero durante el resto de su vida.

Autora: Anna Kraus

Fotos: Archivo familiar Kraus

Do Polski powrócił przez Niemcy. Do Zbąszynia przy granicy dotarł 5 sierpnia 1932 roku. Trasę od Zbąszynia do Kowla pokonał pociągiem PKP. Na Prehoryle był z powrotem 8 sierpnia 1932 roku.

Historia Gabriela jest typową historią polskiego imigranta zarobkowego w Argentynie. Chociaż Gabriel nigdy już nie wrócił do Ameryki Łacińskiej, do końca życia pamiętał język hiszpański i swoją wielką zamorską przygodę.

Autorka : Anna Kraus

Zdjęcia : archiwum rodziny Kraus

1157983
N.º

Certifico que Don Gabriel Kraus
que dice ser de estado casado
y de profesión carpintero, que si lee y escribe y cuya
fotografía, impresión dígito-pulgar derecha y firma figuran al dorso,
es nacido el 12 de Abril de 1903 en el pueblo de
Prehoryle, provincia de Lublin, nación
Polonia, que tiene 1 m. 80 ctms. de estatura, el cutis de
color blanco, cabello cast, barba afeit, nariz
de dorso recta, base ang, boca med

ESTE DOCUMENTO ACREDITA IDENTIDAD SOLAMENTE

The image features the Argentine flag, which consists of three horizontal stripes of light blue and white, with the Sun of May in the center. The flag is shown at an angle, with the top left corner cut off. The background is a dark, textured surface.

**DÍA DE LA
BANDERA
ARGENTINA**

***DZIEŃ FLAGI
ARGENTYNY***

El 20 de junio se conmemora el Día de la Bandera en Argentina. La fecha fue establecida en 1820 en recuerdo de Manuel Belgrano, quien falleció ese día. Belgrano diseñó la bandera celeste y blanca en 1812 a orillas del río Paraná, en la ciudad de Rosario, durante la lucha por la independencia. Es un día feriado nacional.

Manuel Belgrano fue una figura clave en la lucha por la independencia del país. Sirvió a su patria como abogado, economista, periodista, político, diplomático y militar.

Las celebraciones se realizan en distintos puntos del país, siendo el lugar más emblemático el Monumento a la Bandera, en Rosario. Este año, sin embargo, el presidente argentino Javier Milei optó por asistir a una ceremonia militar en el Campo Argentino de Polo, en el barrio porteño de Palermo. Desde 1944, según un decreto nacional, la bandera debe llevar el sol: con treinta y dos rayos alternados entre rectos y ondulados.

Además, existen reglas estrictas sobre su cuidado. La bandera nunca debe estar sucia ni rota, debe permanecer erguida en su mástil, no puede tocar el suelo ni permanecer izada durante la noche. Debe estar presente en todo momento en los establecimientos del Estado.

Los argentinos están profundamente orgullosos de su bandera. Tanto es así que los colores celeste y blanco han estado presentes en camisetas de clubes deportivos desde 1903. Para el pueblo argentino, es un símbolo de identidad y amor por la patria.

“Desde la más remota antigüedad hasta nuestros días, la historia de los siglos y de los tiempos nos enseña cuánto aprecio han merecido todos aquellos que han puesto el cimiento a alguna obra benéfica a la humanidad.” — Manuel Belgrano

20 czerwca w Argentynie obchodzony jest Dzień Flagi. Data ta została ustanowiona w 1820 roku na pamiątkę śmierci Manuela Belgrano, który zmarł tego dnia. Belgrano zaprojektował biało-błękitną flagę w 1812 roku nad brzegiem rzeki Parana, w mieście Rosario, w czasie walk o niepodległość. Jest to dzień ustawowo wolny od pracy.

Manuel Belgrano był kluczową postacią w dążeniach do niepodległości kraju. Służył ojczyźnie jako prawnik, ekonomista, dziennikarz, polityk, dyplomata i wojskowy.

Obchody odbywają się w wielu miejscach kraju, ale najbardziej symbolicznym jest Pomnik Flagi w Rosario. W tym roku prezydent Argentyny, Javier Milei, zamiast uczestniczyć w uroczystościach w Rosario, wziął udział w ceremonii wojskowej na Campo Argentino de Polo w dzielnicy Palermo w Buenos Aires.

Od 1944 roku, zgodnie z dekretem narodowym, flaga musi zawierać słońce – z trzydziestoma dwoma promieniami, naprzemiennie prostymi i falistymi. Istnieją też zasady dotyczące jej należytego traktowania. Flaga nigdy nie może być brudna ani zniszczona, zawsze powinna być wciągnięta na maszt, nie może dotykać ziemi ani pozostawać na maszcie nocą. Musi być obecna we wszystkich instytucjach państwowych.

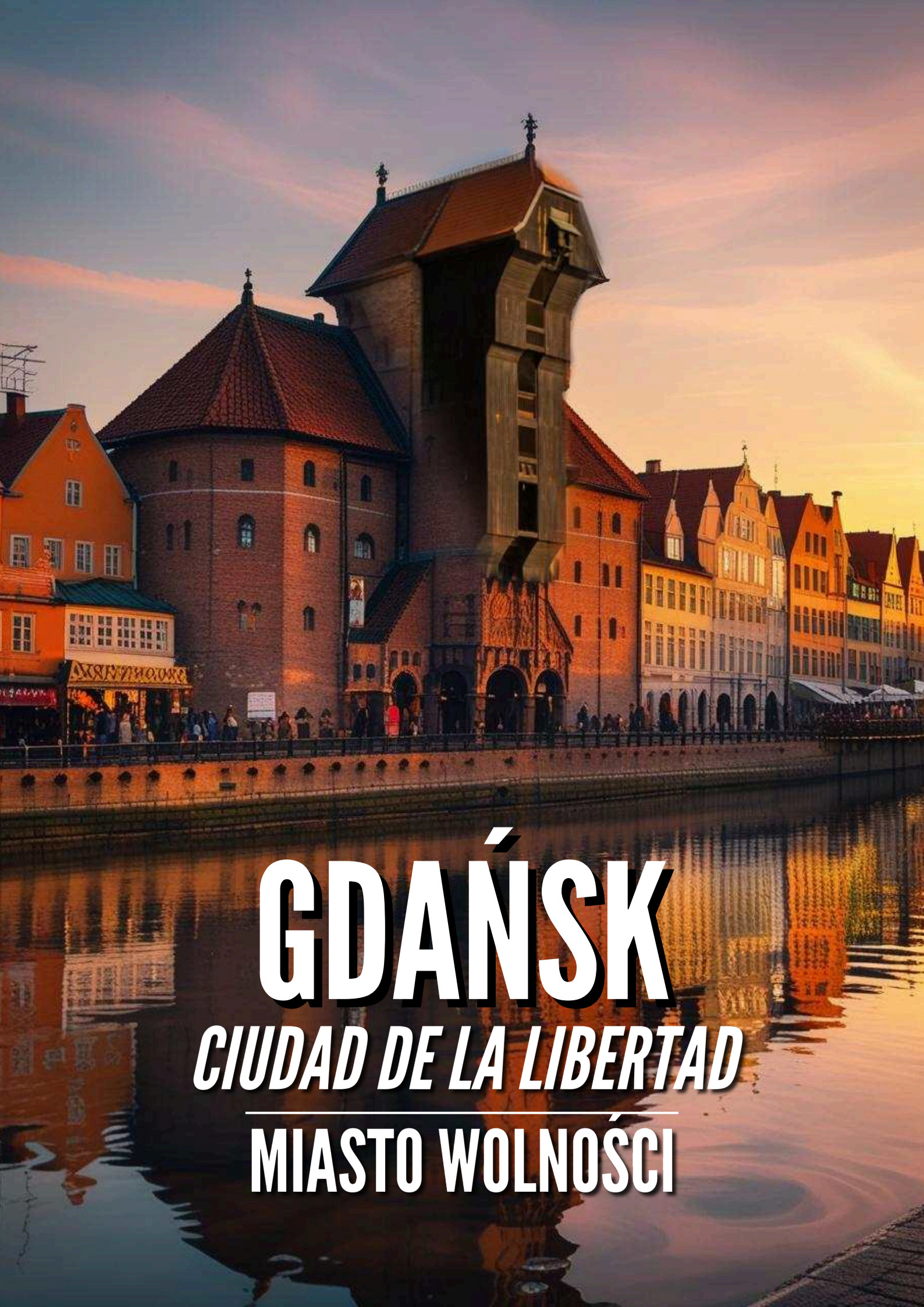
Argentyńczycy są bardzo dumni ze swojej flagi. Jej błękitno-białe barwy są obecne na koszulkach argentyńskich klubów sportowych już od 1903 roku. Dla mieszkańców Argentyny flaga jest symbolem tożsamości i miłości do ojczyzny.

„Od najdawniejszych czasów aż po dzień dzisiejszy historia wieków i epok uczy nas, jak wielkim uznaniem cieszyli się ci, którzy położyli podwaliny pod dzieło przynoszące pożytek ludzkości.” — Manuel Belgrano

Escrito por: **Weronika Bazydło**

Autorka: **Weronika Bazydło**

GDAŃSK

CIUDAD DE LA LIBERTAD

MIASTO WOLNOŚCI

Anna Kraus

Era la joya de la corona de la República de las Dos Naciones: el mayor puerto y la mayor ciudad del Estado polaco-lituano. En el siglo XIX, ocupada por Prusia, perdió su importancia. En el periodo de entreguerras, fue una ciudad libre donde chocaron los intereses polacos y alemanes. Durante la Segunda Guerra Mundial, fue bombardeada por los soviéticos. Por decisión de Stalin, pasó a manos de la Polonia de posguerra. Los polacos no solo reconstruyeron la ciudad, sino que le devolvieron su antiguo esplendor. Hoy, Gdańsk es conocida como la Ciudad de la Libertad, cuna de Solidarność, el movimiento anticomunista y catalizador del cambio democrático en Europa Central en 1989.

Texto y fotos: Anna Kraus

Był perłą w koronie Rzeczypospolitej Dwóch Narodów. Największym portem i największym miastem polsko-litewskiego państwa. W dziewiętnastym wieku, zajęty przez Prusy, utracił swe znaczenie. W okresie międzywojnia był wolnym miastem, w którym ścierały się polskie i niemieckie interesy. W czasie II wojny światowej został zbombardowany przez Sowietów. Decyzją Stalina przypadł powojennej Polsce. Polacy nie tylko odbudowali miasto, ale przywrócili mu dawny blask. Dziś Gdańsk znany jest jako Miasto Wolności, w którym narodziła się Solidarność - antykomunistyczny ruch i katalizator demokratycznych przemian w Europie Środkowej w 1989 roku.

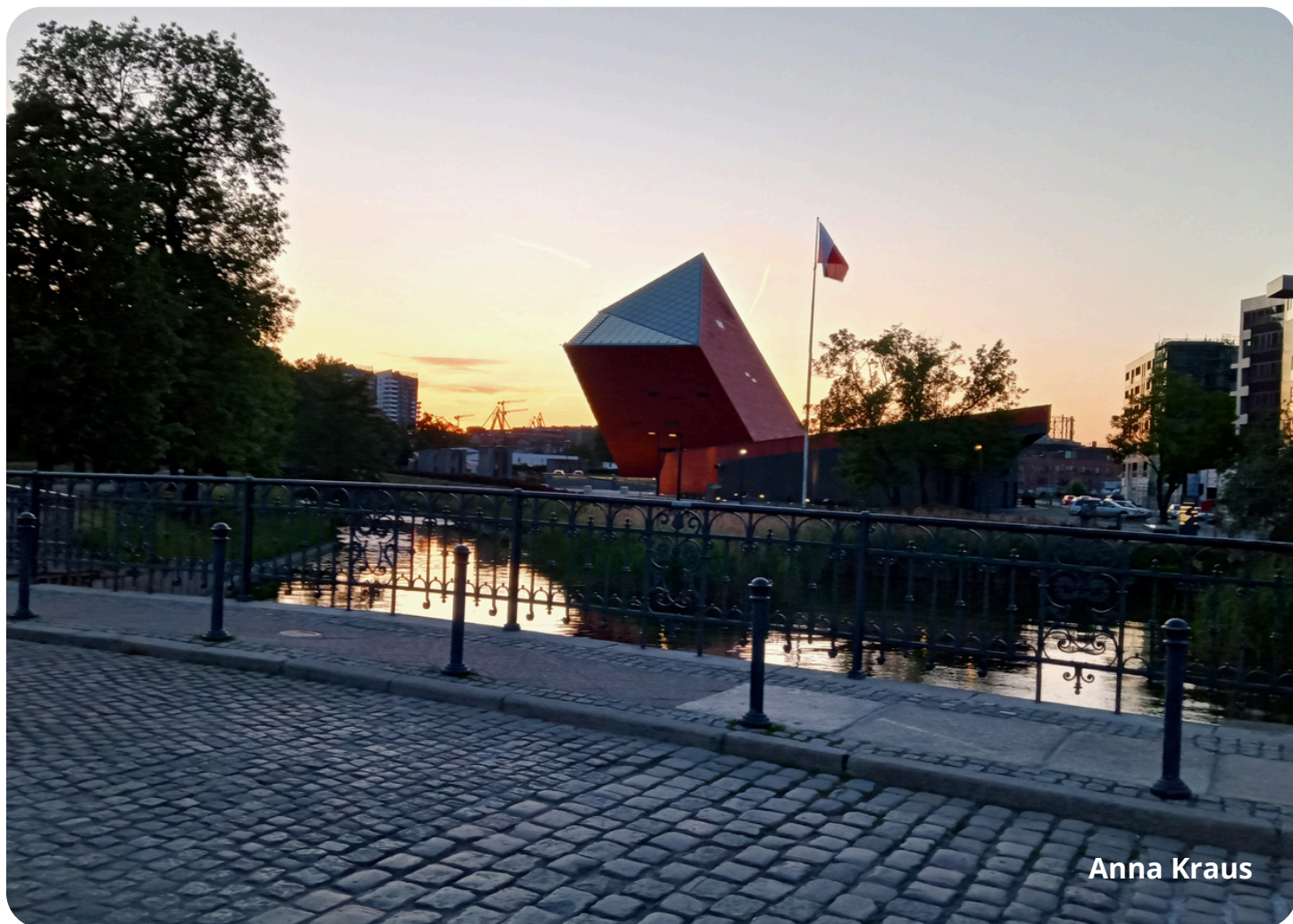
Tekst i zdjęcia : Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

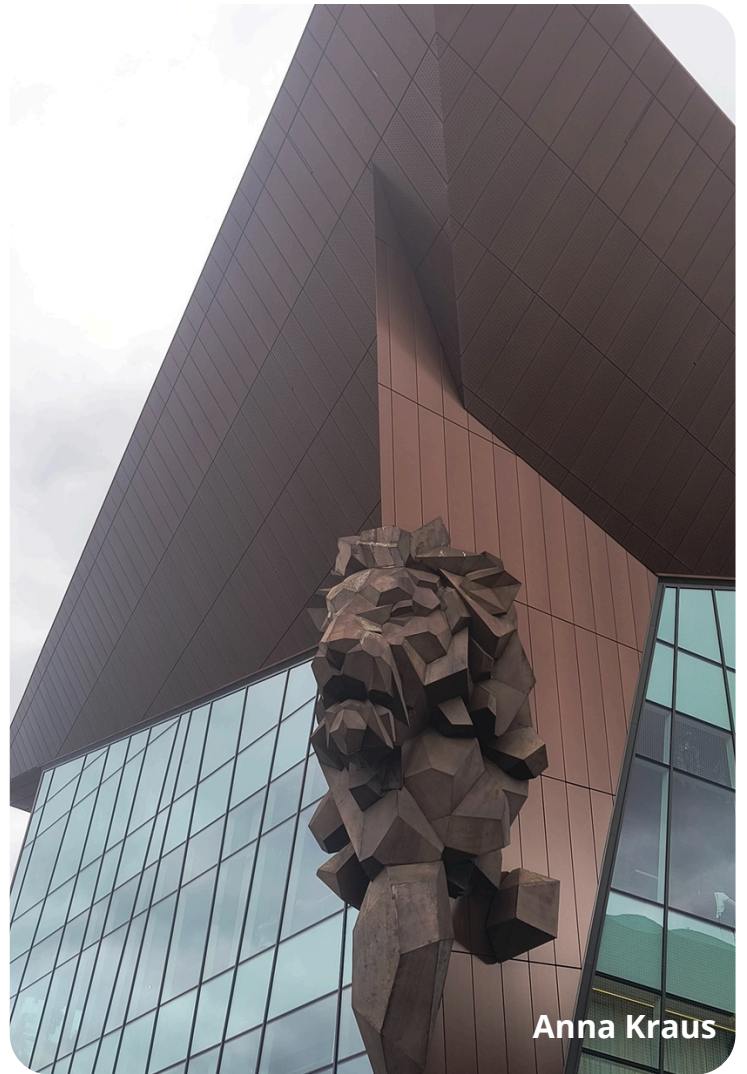
Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

Anna Kraus

MAKE UP
EVENTS & PARTIES

MAKIJĄŻ

NA IMPRESZY FIRMOWE

dobrogowskamakeup

WARSAW · POLAND

dobrogowska.studio@gmail.com

+48 510 787 964

Publicidad
REKLAMA
vistularte@gmail.com

Publicidad
REKLAMA
vistularte@gmail.com

VISTULARTE

Siguenos en nuestras redes sociales.
Obserwuj nas w mediach społecznościowych.

www.vistularte.pl

vistularte@gmail.com

